

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njeđzelske łopjeno

Budyšin

12. meje 1929

Bauzen

Čižkož a nakład Ssmolerjez Inihicziščežernje a knihańje, łap. družstwo s wobm. ruk. w Budyšinje
Wukhadža kóždn robotu a placzi šchwórczelnje 108 kłoth přenježłow

Njeđzela Graudi.

Zana 15, 26—16, 4.

Najrjeńšchi porjad, kotryž móže w žanym kraju wobstac, je wěšće tón, so žu wšitizy krajni wobudlerjo jeneho ducha, tał, kaž žwjaty Pawoł napomina, jednotu ducha psches swjast měra šđeržec: jene čěło a jedyn duch, jedyn knjes, jena wěra, jena kščeženiza, jedyn Bóh a Wótežez wšitkich. Šdžež je psches Bože wóđenje žyly lud šnješowe žłowo pschijał a jo we wšěch žyrlwjach žlyšchi a po nim žwoje žiwjenje wjedže, tam maja tajki šbožowny porjad.

Sswjedžen Božeho špicza naž na to pokasuje, so dyrbimy njebjeskeho knjesa mječ, pod kotrehož žwjatym rukowanjom by jenož w duchu móžna byla, a kšchesczijske žwjatki nam psched woczi staja, kak duch, wot njebjeskeho šnješ wulaty, ludži napjelnuje a šjednocuje. Šdžž Jesuž na semi kšodžesche, mějesche wón mało žwěrných wokolo žo, woni wot njeho žameho wuknychu, jeho towarštwu, jeho bójšku lubosć wužichu. Ale wón žo dyrbjesche wot nich dželicž, jich na žwoje wotžalhicze pschihotowacž, jich trošchtowacž we wulkej šrudobje, kotruž pod jeho kšizjom jich wutrobny tyschesche.

Tak je pschischko, so Jesuž žwjateho Ducha trošchtarja mjenuje. Wón čže žwjateho Ducha, kiž wot Wótza wukhadža, póžlacž. Ducha wěrnosće, kiž wo šhrystužu a jeho dohycžu žwědeži a wuczobnikow, kiž je Jesuž žebi wušwolil, tak wuhotuje, so móža tež žwědkojo žwojeho šnješ bječ, polni noweho ducha a šbožneje wěrnosće w šhrystužu.

Mětk Jesuž wě, šhto dyrbi na jeho žwěrných žwědkow pschicž na tutym čłowjeskim žwěče, šdžež njeje lohko, wutrobny

ša Bože kraleštwu wotewrič, žłowo wo kšizju předomacž, bójškej wěrnosći měštno dohymacž, lubosć wužymacž. Šajke čžežke pohórščenje móže žwěrným ewangelistam bječ, šdžž jich pschesčehaja, měšto so s džakownej wutrobny ewangelij pschijimujaja! Na to jich Jesuž žwěru pschihotuje. Praji jim, so budža jich se žwojich šhromadžisnow wustorkacž, haj so čžakž pschidnu, so žebi myšla, so Bohu žluža, šdžž jich morja. Wšchak je Jesuž žam po žadanju měšchnikow kšizžowaný, k žnjereži šažudženy w Božim mjenje wot móžnych, kotřiž ani jeho ani Wótza njesnajachu.

Takle trošchtowani a na pschesčehanje pschihotowani, žu Jesužowi wuczobnizy bjes bojoseže wustupili, kaž nam Łukašchowe japoschtoliske skutki powědaja. Žich krej dyrbjesche bječž sa Bože kraleštwu, sa šhrystužowe mjeno, so tole mjeno by čžesčene bylo a žyrkej by rostka pod móžnym rukowanjom njebjeskeho šnješ.

W našchim čžakž šako bóle na to kěžžujemy, kak psches žwěrných žwědkow šnješowa móž rukuje. Šdžž je žyly kraj kšchesczijski a krajna žyrkej pod krajnym knjesom a kralom derje šarjadowana a špěchowana wobsteji, žmy ložy na to šapomnili, so je pschego po prawom jeno šnješowa móž, šnješowy duch šnješowa lubosć a jeho žłowo to, šchtož je žyrkej twariko a šđeržalo. Tutón šwonkowny porjad je bóle abo mjenje powaleny, a to naž nježmě mylicž we wěre do šnješoweho rukowanja. šnješ Jesuž njeje ničžo wot žwojeje mozy šhubil. Šchtož žebi to myšli, tón šteji pod tym žamym pohórščenjom, na kotrež je Jesuž tehdy žwojich wěrijaznych pschihotował.

Tuž budžmy njebojšni žwědkojo! To leži na žwojim šhorokožu wbohi, kiž ma pschi žebi Bibliju a Spěwarške. Łowaršich, kiž jeho wopyta, žo jentu žměje a rjeknje: „Ty tola

na týchle knihach nicžo nimasch.“ Ale wón jemu napschecziwja: „To ty runje wěsch, jšto mi Biblija je!“ Tak dyrbi njewěrjazy wotmjellnyč, a wěsče jemu nětko psches myšle dže, so so tu wo móžny trošcht jedna, kotrehož so tanmy w swojich spytowanjach dzerži. Tole swědčenje ma móž. Tak móže kóždy se swědkom byč, a Bože kralestwo na tym wotpoczuje.

Maczer.

Pětr Mlónk spěwa swojej maczeri k narodnemu dnjej mjes druhim jezěhowaze hrónčka:

A dofelž, luba maczi! my
Nětk žanoh' nana nimamy,
Dha prošymy wschať, Jesu! cze
Sdzerž, idzerž tu našchu lubu maczerku
Scheže dolho strowu a pschi žiwjenju.

Haj, ty chyzł našchu lubu macz
Po swojej hnadze trošchtowacz,
Sdyž hama nětk, haj bjes nana
Ma hieč swój pucz toh' žiwjenja.
Budž ty jej radžiczel a trošhtat ham,
Sdyž frudna hlada horje k njebjemam.

Tuž, swěrnny Božo na njebju,
My dženka i dżaknej modlitwu
Sso k twojom' thronaj bližimy
A wutrobnje cze prošymy:
Spožč dale ji we jeje žiwjenju
Trošcht, sbože, mēr a strowojeć wobstajnu.

A hdyž žmjercz, luba maczi! k Wam,
Kaž wschitkim druhim cžlowjekam,
Ma stare dny so pschibliža,
Dha njech Waž cžišche pschepadža
Bjes dohkej', frudnej', czežkej' thorošče
Dom, do njebja, hdžež luby nan nětk je.

Myšliczki a słowa sa džen maczerje.

„Maczerina modlitwa je njepichwinjomna móž. Swjaty kraj je to žiwjenje maczerje, kotrež se žiweho sjednocženstwa se žiwym Bohom czerpa swoje wjebele a swój mēr.“ —

„Woczehn naju džeczi pobožne! — to je moje polednje pschecze sa tebe a sa nje!“ tak rjekny nan na swojim žmjertnym ložu k mandželkej. A mandželka pschewsa tuto dwoje swojate sawostajenstwo: tuto słowo a te džeczatka.

„Dobudž žebni swoje džeczjo, so by jo mēł sa cžaš žiwjenja!“ — to je hnadž tón najwážnišchi nadawł, kotryž je maczerjam našcheho cžaša daty. — W tutym wojowanju ma hežto byč to słowo: „Moje džeczjo tu njeje sa mnje, ale ja žym tu sa moje džeczjo!“ —

Je burški statok. W nim knježi bur stareho waschnja, fruty a žylny, nad dworom a nad swójbu, žadajo poškuschnosč we kóžnym padže. W žamžnym domje bydli tež burowa stara macz. Prjedy hacž bur wjeczor lehnycž dže, pschistupi k maczeri: „Dobru nóz, tež, macze! Spicze derje!“ Sdyž je ras posdže, so wjeczor domoj pschindže a so drje nichtón wjazn postrow wot njeho njewužyšchi, k ložu swojeje maczerje wón pschistupi: „Macze, kať khodži? Spicze nětko tež derje!“ — Macz je dobrý duch, je dušcha domu. Lohodla so tež najwjššche cžesczuje. —

W komoržy. Nan tam steji a płacze. Sslužobna džowka tam steji a płacze. Mandželka a macz 4lětneho žynka, kotryž

tam pschi bofu se so džiwazymaj wóčkomaj steji, bē wumrēka. Nan so modlesche a woteúdze, džowka tež. — Hólčž bē žam. S cžicha pschistupi k ložu a rjekny k maczeri:

„Spich ty, macze? Spi, spi! Jako bēch khory, je mi lēkať prajit, so je spanje strowe, so spanje derje cžini. Dw, hlaj, kať bywasch ty žymna! Je tebi žyma? Ja chzu cze sawodžecz! Ja chzu cze wobhrjetacz!“

A hólčž lehnny so k swojej maczeri do loža, wobja ju se swojimaj rucžkomaj, koschesche ju sažo a sažo a wužny na jeje wutrobnju.“ —

*

D frudny dom, w kotrymž małe džeczi
Wot starschich nicžo dobre nježyšcha,
Sdžež psched nimi tón dorosčeny rēczi
Wo njepóčžitnym swojoh' žiwjenja.
Haj frudny dom, hdžež dorosčeny žyje
Ste žymjo do jich mlodnych wutrobow,
So posdžišcho i njej wuplēcž móžno njeje
S tej prózu tých najlěpschich maczerjow.

D sbóžny dom, hdžež wschitke džeczi tebi
Sso pschinježu na rukach modlitwy,
Kaž žy je, Jesu, wschitke wołať k žebi,
Sdyž jónu na tym swěcze khodžit žy!
D sbóžny dom, hdžež hnydom małe džeczi
Sso se starschimaj modlo poklatnu
A poškuchaju radny, hdyž so rēczi,
Kať ty tež wumrē sa nje na kščižu!

Kať by bylo i tajkim — pola naš?

W Amerizy to bē. A to w Chikago, snatym wulkim mēscze Sjednocženych statow. A to nozy to bē. Wtoto pschējēdže 16-lětneho schulerja. Tutón tam hawronjesche po nóznych hašach. Do teho bē žylicžku nóz rejwať, hrať, piť. A tam pod awtont na hašy namaka wscha sabawa a tež žiwjeńčžo kónza.

Ale to njeje tuteje stawišny kónz. Jeje kónz tež njeje sa-žudjenje schofera. Ně, 56 starschich bu sažudženych. Starschich, — 56 starschich bu žudženych? so prašesch. Haj, a ta wēž je žhle jednora — sa Ameriku.

Džeczi tutych starschich bēchu so i pschējēdženym na žam-žnym nóznyh swjedzenju wobdželife. Jako tole pschepytowazy žudnit šhoni, žadajche starschich wschěch tutych nóznych hawronow psched žud. Bē jich to 56. Buchu žudženi, dofelž bēchu sanjerodžili starschiste prawa a pschibuschnosče, kotrež maja jako starschi swojich džeczi pschi wufublanju swojich džeczi. A 33 nanow a maczerjow bu sažudženych. Maja wuškofe pje-nježne khlostanje płacžicž. Dwaj nanaj bušhtaj žamo i jaštwom pošklostanaj a mataj tam nětko khwile, rospominacz, jšto to rēka: nan byč a džeczi wufublowacz. —

Kať by bylo i tajkim tež — pola naš?

W słóncžnej krajnje.

Powěstka wot Khristiny Konoweje.

(Pofracowanje.)

Ach, dženka wjedzelsche so to Pawlikej kralowšy. Naj-prjeda bē telko jahadow i tak hnadnej prózu nasbērať, potom bē knjes farať tak pscheczelnawy i nim, a słóncžnje we kuchinje, hdžež wupowēda, jštož bē jemu nawdate, tajke hne-danje došta, so so na žyly džen najē. Tež jemu hišcže něšcto do nakhribjetnika natyřachu, powoštanki wčerawšcheje wje-czerje a fruch khlēba; tež jemu derje saplacžichu jahodny kaž hribny.

„Doczafaj, Dunajo!“ trošhtowašche towaršcha, jako ſo ſažo pšches ſahrodu wróczeſhtaj. „Tak bórſy kaž do hór pšchindžemoj, doſtanjeſch tež ty ſwoje ſnědanje; mam mnoho wſchelateho!“

Dunaj wobczuchowašche hižo nakhríbjetnik ſwojeho ma-
leho knjeſa „a wono njebě jemu po woli, ſo jeju knjes ſarať ſadzerža.

„Nó, ſy ſnědanje doſtať?“

„Ow, ſym doſtať! A pěknje ſo wam džakuju!“

„A ſu czi ſapłaczili?“ wuſmja ſo knjes ſarať. „Počaž, telko ſu czi dali?“

Khwatniwje roswali Pawlik hrēmjeſchto w rózku forbika.

„Njeje to wjele ſa tajku hromadku jahodow?“

Hólz ſo ſtróži. Pohlada na knjeſa, ſchto by ſebi po prawom myſliť, ale njemóžeſche to ſ jeho woblicža wucžitacž.

„Ja njewēm!“ praji we wuſkoſzacch. „Džed je mi pšchitaſať, ſebi telko žadacž. — A wſchato ſym měť tež hiſchcže hribn!“

„Tak ſu to džedowe pjenjeſy,“

„Ně, ſu moje. Wón je ſa mnje khowa. Chže mi kupicž nowe papuſche a ſchťornje. Hdny bych ſebi mohł telko naſbėracž, bych tež měť rad nowy kamizol.* Ale na tajki kamizol je hiſchcže mnoho trjeba!“

„Cžije wěcže!“ wobkruczi jemu knjes ſarať. „Ale ſo by cžim prjedy k njemu pšchichoť, dam czi to k ſapoczatkej!“

Pawlikej pšchidželiču ſo k jeho koprowym někotre nifle.

„A dokeľž nam pšchezo jahody noſnyſch, dam czi tež wot naſcheho ſadu!“

Pawlik doſta dvě kruſchwoje. Jako do jeneje kuſny, rosbėža wona jemu w hubje. Snydom ſebi pomnyſli, ſo ta druha budže džedej. Podžakowa ſo a džěſche. Nadobo ſo ſažo wróczi.

„Schto chžeſch, hólczje? Eſy ſchto ſabnyť?“ praſcha ſo knjes ſarať, kotryž je ſpodobanjom ſamnyſleny ſa nim hladaſche.

„Ně, proſchu! Ale wy ſcže ſarať. Ludžo khowa k wam k ſpowědži. Je to wěrno, ſo macže móz, hrěchi wodawacž,“

Knjes ſarať kſchapeſche hłowu pšchi tutym njewoczakany praſchenju džěcža.

„By ſnadž chžnyť ſo mi něſchto ſpowědacž?“

„Ja? Ně!“ Hólzowej woczji ſo blyſchcžeſchtej. „Wěcže, ja ſym to tak cžiniť, jako czi pšchi Jordanje: Ja ſym wſchitko Jeſuſkej wuſnať a wón je mi wěcže wodať. Nětko bych ja to rad wědžať, tych druhich dla, kotryž hiſchcže wo tym njewědža, ſo chže Jeſuſ tež jim wſchitko wodacž, hdny jeno k njemu pšchindu. Móžecže wy, knjes ſararjo, jim wodacž. Macže wy tu móz? Je tež wam Bóh tón Knjes prajiť: „To je mój luby ſym, teho poſłuchajcže?““

ſararjowa ruka wotpoczowašche na ſwětkowoſatej hłowje hólzowej. Hluboko pohlada jemu do módreju woczow. Wón bě wulki pšcheczel ludu, ſ kotrehož bě wuſchoť, a woſebje džěcži. By prajiť, ſo w ludu leži jadro a w džěcžoch pšchichod. Cžujeſche, ſo ſo tu w tutym khudym, burſkim hólzu ſ nim ſetka kralowſka duſcha, kralowſki duch.

„Wěſch, džěcžo. To njeje Bóh tón Knjes mi prajiť, ani tež mohł prajicž. Khrjſtuſ Jeſuſ je jenicžki Boži ſym. Jeho mamy poſłuchacž. Tu móz, kotryž wón ma, ja nimam. Ja ſmēm ludžom jenož prajicž, ſo jim Bóh wodawa, hdny budžeja wjele dobreho cžinicž.“

„Tuž ſarať njeje ſa wſchědneho cžłowjeka Bóh, kotryž ſa njeho wſchitko wuſprawni?“

* wuſchiwana koſchla je ſchěroſkimi ruſkawami, kotraž je ſobu hłowny džěl ſłowakſkeje narodneje draſty.

„Zyle wěcže niž! Schto je tebi tajku hlupoſcž powědať?“

„Wuj Liſchta. Wam pať budže Bóh tón Knjes wodacž, hdny jeho proſnycže, dokeľž wy wěcže wjele dobreho cžinicže. Tež ſcže kaſali mi ſnědanje dacž, ſamo tež něſchto ſa kamizol ſcže mi pšchidať. Wy wěcže Boha teho Knjeſa a Jeſuſa poſłuchacže!“

„Hižo ſwóni, Pawliko. Dyrbju hič!“ ſarať ſo nadobo wobroczi. Pšchitiwny hiſchcže ras pšcheczelniwje hólzej, a Pawlik khwataſche ſ Dunajom do hór. —

„Wy wěcže Jeſuſa poſłuchacže!“ tak kliczeſche to we myſli muža hiſchcže, jako hižo w ornacže ſtejeſche w draſtow-
ni. „Wot młodoſcže ſo žedžu po tym, ſchtož je tuto džěcžo wu-
prajiť. Wjele wſchaf cžinju, ale tola wēm, — wēm, ſo tebje, ſyno Boži, njepoſłucham. Moje hrěchi njeſku wodate a ja wēm tež, ſo czi, kotryž ſo dženſa budžeja ſpowědacž, njedoſtanu ani pokoja ani wodacža. — A tola, jako ſlužobnik zyrkwe dyrbju tak cžinicž. — Hdže jow wſa tuto džěcžo tajke jaſne wurafny, tajku dowěru ke Khrjſtuſkej: wón mi wodať?“

Samnyſleny wſa ſarať ſwój brevir do ruſow. Aniha woczini ſo jemu runje tam, hdžež w ewangeliju Mateja jandžel Joſefej praji: „Jeho mjeno dyrbiſch Jeſuſ narjez. Pšchetož wón budže ſwój lud ſbóžny cžinicž wot jich hrěchow.“ Skoro by knjes ſarať ſabnyť, ſo zyrkej na njeho cžaka, tak jara jeho tute ſłowa ſapſchijachu a roſjaſnichu.

„Wmoženje wot hrěchow, to je to, po cžimž ſo žedžu, a ſchtož njemóžu doſtacž. Khrjſtuſ Jeſuſ je jo na ſwět pšchinjeſť, — ale kať pšchindu ja k njemu,“

Mjes tym ſo tam w katoliſkim Božim domje knjes ſarať Malina ſ rosdžělenej wutrobu a roſproſchěnymi myſlemi kaž bjes ducha Božu ſlužbu džeržeſche, ſedžeſche Pawlik we ſwoj-
jej khowanzu a cžitaſche. Hodžina po hodžinje ſo miny. Nad horami cžehnjeſche lěcžne njewjedro. Jena ſtrona bě hiſchcže wot ſłoncžka wobſwětlena, na drugej ržěſche hrimanje, kſch-
žowachu ſo blyſki. Tež Pawlikowa ſłoncžna krajina bě ſe ſłoncžkom polata; tohodla hólza nicžo w cžitanju njewſamoli. A wón cžitaſche a cžitaſche.

*

Pšches hory khwataſche w tutym cžakju pšchi tajkim wjedrje je ſtulenej hłowu Deſina. Hacžrunje hladaſche ſa wukhowom pšched ſo bližazym deſchczom, njedziwaſche jara na to, ſchtož bě wokoło njeho. Na jeho njewjeſočym woblicžu jewjachu ſo hiſchcže cžmowiſche mrocžele hacž na ſamrocženym njebju.

Uch, tehdy pšched lětami bě to tež tajke njewjedro kaž dženy. A tehdy bě wón něſchto ſkucžik, ſchtož ſo njedaſche nihdy ſ zplym dalſchym ſprawnym žiwjenjom ſarunacž. Na to myſleſche ſebi wo dnjo pšchi džěle, a ani w nozy njeda to je-
ho wócžtomaj wuſnycž. A tež dženy, w tutym wokoſiku myſleſche ſebi na to, a ſwul hrimanja kliczeſche jemu tak, jako cžłowjeť ſ daloka ſacžurwa ſwonjenje ſwonow, hdny ſwo-
nja tomu, ſchtož je měť na ſwěcže najradſcho, k rowu.

Wulke krjepjele deſchcža ſapoczachu padacž na liſcže a pšchipojedžichu ſylny njewjedrowy deſchczik. Deſina ſo roſ-
hladowaſche, hdže by wukhow namakať — niž ſa ſebje, njebo-
jeſche ſo wodny, bě někotry ras hižo hacž do kože ſmoťnyť —
ale wón bě w njedželſkej draſcže; tu dyrbjeſche wukhowacž. Tu bě pšched nim ſtať, něhdže 20 krocžel wyſchſche; ſnadž ſo pod nju wukhowa. S khwatniwym ſtupom běži a hižo ſteji pšched ſaſtupom a hlada nuts — na tón ſ blyſkami wobſwět-
lenny njewoczakany wobras, kaťkiž jón tam nutskach wuhlada.

(Wofracžowanje ſcžěhuje.)

Zyrfej a stat.

Snutskowne mišionstwo směje sažo wot 2. hač do 9. junija hwoj tydžen. Tutón chze wono wuzič pšchede wšchem ja to, so wo hwojim spomožnym a ja zyly lud tak wažnym a w našim čažu tak nušnym skutkowanju hwođeči, a ja to, so hwoj jich wjazy a wjazy, haj wšchitkich ja pomoznikow a hwoj skutkowarjow dobudže, a ja to, so hwoj hromadzi ja hwoje hoberste, wobšcherne džela, ja hwoje wulke nadawki a wudawki. — Tuž hwoj pšchezo hižo spomjatkujemy tutón tydžen.

— **Sakste snutskowne mišionstwo** je w tutnych dnjach wobšcherne knihu wo hwojim džele wudało. W njej rosprawa wono wo hwojim skutkowanju w lětach 1926, 1927 a 1928. Je sajimawe, w tutej knihu čitacž. Poručamy ju wšchem pšcheczalam snutsk. miš. — a tež wšchem jeho nje-pšcheczalam. Shtóž hwoj ju ham wot snutskowneho mišionstwa wobstaracž njemóže, njech hwoj wobroczi na hwojeho fararja, kotryž ju ham ma. Sserbja hwoj w direktoriju krajneho towarstwa Snutskowneho mišionstwa w tuchwilu jastupjeni i knjejom fararjom Rjencžom-Wjeleczanškim.

— **„Kšchesczianste sjednocženstwo železnizarjow Němsteje“** wotměje wot 17. hač 21. junija hwoj 30. hlownu konferenzu w Frankobrodze n. M. „Shto je werna hwojwoboda?“ je hwoj hwoj. Samokwjenja a naprašowanja njech hwoj pšchecželu na: Radmeister a. D. Gunkel, Kassel, Gothenbergstr. 5. — S toho widžimy, so hwoj we wšchých móžnych woršchtach a kruhach džela a skutkuje ja kšchesczianstwo a nabožinu. Na tym chzem hwoj radowacž a tajke skutkowanje podpjeracž. Sa našich železnizarjow je tu škadnošč, hwoj wobdželicž na wažnym a spomožnym wuhotowanju a hwoj wohladacž rjane krajiny a města.

Wólby do saksteho hwojma dženka! Wone kaža tutu nje-dželu, tola wone hwoj dženka. A i tym tu hwojwoboda je tón džen, na kotrymž mam ja hwoj wolicž. To je moja pšchicžnosć. A tutu wuhonjecž, nušuje mje hižo to hwojwoboda: pšchicžnosć. Njeham hwoj tola do tych licžicž, kotryž hwoj pšchicžnosće sanjehaja. A nimo toho nušuje mje najhnutnišcho, so wolu, zyly položenje kraja a luda, zyrkwe a wohadow. Wšcho prajenje, so wólba ničto nje-pšchemeni, so wšcho ničto nje-pomha, so je wšcho podarmo, tebje nje-wuhwobodzi wot pšchicžnosće wolenja. Shtóž i liwkošcu, i lehnjošcu, je sakakošcu, je žarowanjom domach hwoj a njewoli, tón jenož mjeni, so njewoli: wón pak tola hwoj woli a wón woli te strony, te partaje, kotryž hwoj jemu najbóle pšchecžiwne. Tón hwoj, kiž ty njewotedašch, tón da tamnym stranam pšchewahu jeneho hwoj. Potajkim: Ty tola wolišch, hwoj ja kachlemi hwoj wostak. A ty wolišch w tutym padže tak, kaž je to tebi najbóle napschecžiwne. Tuž hižo tohodla dyrbišch hwoj a wolicž; tak snajmjenšcha tu stranu wolišch, i kotryž móžešch tak někak hwojwobojom byč. Zyly wšchaf to je žanej njebudžesch. — Šhiba so ty hwoj do tych, kiž hwoj pšchecžiwno nabožinje a wěrje, kiž hwoj pšchecžiwno tomu, so hwoj to i našim ludom a krajom na jaložku nabožiny a wery polěpšchi, kiž tohodla hwoj hwoj dawaja jastupjerjam, kotryž pšchecžiwno wěrje, nabožinje, zyrkwi wojuja, — potom haj wostan radšcho domach a njehodž wolicž! — Tutón čaž a pšchichodžada hwoj, so ty dželch a wolišch mužow a žony, kiž na jaložku kšchescziansteje wery a nabožiny steja a hwoj rošhudženi a hwoj, tež ja wery, nabožinu, zyrkej pšched hwojwoboda a ludom wustrowacž a wojowacž! Shtóž tajkich njewoli, tón pomha hwoj i tajkim wobstejnoščam, kaž w Ruskej hwoj. Žich wotblyšchč móžešche 1. meje a po njej w Berlinje wohladacž. A tutón wotblyšchč bē tola tajki, so dyrbial hwoj tež 12. meje w Sakstej kóždy a kóžda dohladacž, shto i teho hwoj, hwoj wery a nabožinu

jastupwaja, hwoj hwoj Boha tu wjedu žiwjenje w stacze a ludu, — a runje tak w hwojbach a domach. — S jeny: Dženka je wólba ja sakski hwoj! Shtóž ma tu prawo wolicž, tón ma tež pšchicžnosć wolicž! A ty ju hwoj a prawje wuhonjecž, hwoj wolišch wěrjazy, jmužitych, kšchesczianow do hwoj, kotryž ma hwoj staracž ja hwojwoboda a ja snutskowne lěpšche kraja a luda. Tuto lěpšche pak hwoj jenož pšchecžuje a haj, hwoj jenož smóžni na jaložku wery a nabožiny!

Wschelake i bliska a daloka.

— **Stowny sjednocženstwo** wjedže našich dujerjow lětko do Kamjenizy. Wot 8. hač do 10. junija budžeja tam hromadženi. Na poslednich sjedkach bē kóždy ras na 1000 posawnistow hromadžennyh, tak w Lipsku a w Zwikowje. Wschelake budžeja wuhotowanja tutoho sjedka, kotryž wjednistwo ma sakski mištr farar Adolf Müller-Drježdžanski, kotryž hwoj tež pšchi wšchelakich wuhotowanjach we Wuzizy hwoj, tak na pšch. Ioni na wulkim sjedže towarstwom ewangelskich mlodyh hwoj.

Džen maczerje. Njeje hwoj čišče hižo pšchecžiwno, hwojwoboda wšchich džen maczerje. Tola tuto rjane wšchicž dobowa. A to je derje tak. Je rjane. A je nušne, wulzy nušne. Korjen zyly luda hwoj, a tuž hwoj zyly lud. Tón korjen, to je staršchiski dom, hwoj. Ducha hwoj, doma je pak macž. Tuž njech tutón džen pokaze zyly lud na macž, džeczi na macž — a macž na macž! — Džen maczerje! Džecž pokaze maczeri hwoj lubošč. hwoj džak se hwoj, je skutkom, je žiwjenjom! Kweika, kotryž maczeri na tutym dnju pšchicžiwne, ju dwojzy hwoj. Tež kniha. Se hwoj kniha hwoj hwoj ja dar maczerneho dnja tež wšchicž te, kotryž hwoj po powědančkach našeho njedželnika „Bomhaj Boh“ čišchčane, tak: „Spokojene žedženje“, tak „Wž Boha na hwoj“. Farar a Ssmolerjez kniha hwoj wam to a druhe rad wobstarataj. Nimo hwoj chzem na dwě němškej knižy pokasacž kotryž stej wšchicž ja tutón wšchicž džen pšchicžiwne: „Mutterfreude — Mutterpflicht“ (Karl Heffelbacher), je mala knižka ja 45 pj., ale rjana i rjanymi wobrajami. „Zünzig Liebesgeschichten“ (Karl Josef Friedrich), je wjetšcha kniha ja 3 hr. Titul mohł wšchelake myšle hwojwoboda, ale njetrjeba. A kniha to dožyla sakže. Je rjana, hwoj. Pokasči i tuteju knihu hwoj tež mjes tym, shtož pod „Myšliczi a hwoj ja džen maczerje“ pšchicžiwne. Tež tutej knižy wobstara Ssmolerjez kniha hwoj.

Pšchicžiwno ja džen maczerje.

Macž njekmē wot džecž stupicž, dóniž njeje i nim te mšchi pobyla.

Macž hwoj domach ja džecž modli.

Maczerka wucžba čini wutrobu hwoj.

Maczerka wucžba Boho hwoj hwoj.

Maczerka wucžba je domjaza hwoj.

Maczerka lubošč i kóždymi serjemi hwoj.

Maczerka nacžh hwoj ja prutom, spochi hwoj je ja wšchi hwoj.

Maczerka, hwoj hwoj hwoj hwoj, hwoj hwoj hwoj do přecžkow dže.

Maczerka hwoj hwoj hwoj hwoj hwoj hwoj.

Maczerka hwoj hwoj hwoj hwoj hwoj hwoj.

Wistowanje: J. W. we W. D.: Hwoj hwoj hwoj hwoj do-
stał, hwoj mi witanje hwoj. Redaktor.

H. B. w B.: Shtóž seje mi pšchicžiwne, je wšchicžiwne. Želi so macze dalšcheho, pšchicžiwne! — redaktor.

W. we W. ja Sswjati. — **R. w H.** ja Sswj. Trojizy.

Samokwitny redaktor farar Wyracž w Rožaczach.